



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

11. června 2015 *

„Řízení o předběžné otázce — Prostor svobody, bezpečnosti a práva — Směrnice 2008/115/ES — Navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí — Článek 7 odst. 4 — Pojem ‚hrozba pro veřejný pořádek‘ — Podmínky, za nichž členské státy nemusí poskytnout lhůtu k dobrovolnému opuštění území nebo mohou poskytnout lhůtu kratší než sedm dní“

Ve věci C-554/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Raad van State (Nizozemsko) ze dne 23. října 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 28. října 2013, v řízení

Z. Zh.

proti

Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie

a

Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie

proti

I. O.,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, A. Ó Caoimh (zpravodaj), C. Toader, E. Jarašiūnas a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. října 2014,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Z. Zh. J. J. D. van Doleweerdem, advocaat,

— za nizozemskou vládu M. Bulterman, B. Koopman a C. Schillemans, jako zmocněnkyněmi,

* Jednací jazyk: nizozemština.

- za belgickou vládu C. Pochet a M. Jacobs, jakož i T. Maternem, jako zmocněnci,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,
- za řeckou vládu M. Michelogiannaki, jako zmocněnkyní,
- za francouzskou vládu D. Colasem a F.-X. Bréchotem, jako zmocněnci,
- za polskou vládu B. Majczenou, jakož i K. Pawłowskou a M. Pawlickou, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi M. Condou-Durande a G. Wilsem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 12. února 2015,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 7 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. L 348, s. 98).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci dvou sporů, a to mezi Z. Zh., státním příslušníkem třetí země, a Minister voor Immigratie en Asiel (ministr pro přistěhovalectví a azyl), jehož nástupcem se stal Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (státní tajemník pro bezpečnost a spravedlnost) (dále společně jako „Staatssecretaris“), a dále mezi Staatssecretaris a I. O., státním příslušníkem třetí země, ve věci rozhodnutí, kterými bylo těmto státním příslušníkům odmítnuto poskytnout lhůtu k dobrovolnému opuštění území a byla jim uložena povinnost neprodleně opustit území Evropské unie.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 2, 6, 10, 11 a 24 směrnice 2008/115 uvádějí:
 - „(2) Evropská rada na zasedání v Bruselu ve dnech 4. a 5. listopadu 2004 vyzvala k vypracování účinné politiky pro vyhošťování a dobrovolný návrat založené na společných normách pro navracení osob humánním způsobem a při plném respektování jejich lidských [základních] práv a důstojnosti.
- [...]
- (6) Členské státy by měly zajistit, aby se ukončení neoprávněného pobytu státních příslušníků třetích zemí provádělo ve spravedlivém a průhledném řízení. V souladu s obecnými zásadami práva Evropské unie by rozhodnutí podle této směrnice měla být přijímána individuálně a měla by být založena na objektivních kritériích, a měly by se tudíž zohlednit i jiné skutečnosti než samotný neoprávněný pobyt. Členské státy by při používání jednotných formulářů pro rozhodnutí týkající se navracení, totiž rozhodnutí o navracení, a pokud jsou vydávána, rozhodnutí o zákazu vstupu a rozhodnutí o vyhoštění, měly uvedenou zásadu dodržovat a postupovat plně v souladu se všemi souvisejícími ustanoveními této směrnice.

[...]

(10) Neexistuje-li důvod domnívat se, že by účel řízení o navrácení mohl být zmařen, měl by být dobrovolný návrat upřednostněn před nuceným návratem a měla by se poskytnout lhůta k dobrovolnému opuštění území. Pokud to vyžadují zvláštní okolnosti jednotlivých případů, měla by být lhůta k dobrovolnému opuštění území prodloužena. [...]

(11) Mělo by se zavést společné minimum právní ochrany ve věci rozhodnutí týkajících se navrácení, aby se zajistila účinná ochrana zájmů dotčených osob. [...]

[...]

(24) Tato směrnice dodržuje základní práva a ctí zásady uznané zejména Listinou základních práv Evropské unie.“

4 Článek 1 směrnice 2008/115, nadepsaný „Předmět“, stanoví:

„Tato směrnice stanoví společné normy a postupy, které jsou v členských státech používány při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí v souladu se základními právy jakožto obecnými zásadami práva Společenství i s mezinárodním právem, včetně závazků v oblasti ochrany uprchlíků a dodržování lidských práv.“

5 Článek 2 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Tato směrnice se vztahuje na státní příslušníky třetích zemí neoprávněně pobývajících na území členského státu.“

6 Článek 3 uvedené směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

4) „rozhodnutím o navrácení“ správní nebo soudní rozhodnutí nebo akt, kterým se rozhoduje nebo prohlašuje, že pobyt státního příslušníka třetí země je neoprávněný, a kterým se ukládá nebo prohlašuje povinnost návratu;

[...]

8) „dobrovolným opuštěním území“ splnění povinnosti návratu ve lhůtě stanovené k tomuto účelu v rozhodnutí o navrácení;

[...]“

7 Článek 4 téže směrnice, nadepsaný „Příznivější úprava“, v odstavci 3 uvádí:

„Touto směrnicí není dotčeno právo členských států přijmout nebo zachovat ustanovení příznivější pro osoby, na něž se vztahuje [tato směrnice vztahuje], za předpokladu, že jsou slučitelná s touto směrnicí.“

8 Článek 5 směrnice 2008/115, nadepsaný „Nenavrácení, nejvlastnější zájem dítěte, rodinný život a zdravotní stav“, stanoví:

„Při provádění této směrnice členské státy náležitě zohlední

a) nejvlastnější zájem dítěte,

- b) rodinný život a
 - c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země
- a dodržují zásadu nenavracení.“

9 Článek 6 odst. 1 a 2 uvedené směrnice stanoví:

„1. Členské státy vydají rozhodnutí o navrácení každému státnímu příslušníkovi třetí země, který pobývá neoprávněně na jejich území, aniž jsou dotčeny výjimky uvedené v odstavcích 2 až 5.

2. Státní příslušníci třetí země, kteří neoprávněně pobývají na území členského státu a kteří jsou držiteli platného povolení k pobytu nebo jiného povolení zakládajícího oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem, jsou povinni neprodleně odejít na území tohoto jiného členského státu. Pokud dotčený státní příslušník třetí země nesplní tento požadavek nebo pokud je bezodkladný odchod státního příslušníka třetí země vyžadován z důvodů veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti, použije se odstavec 1.“

10 Článek 7 téže směrnice stanoví:

„1. V rozhodnutí o navrácení se poskytuje přiměřená lhůta k dobrovolnému opuštění území v délce od sedmi do třiceti dnů, aniž jsou dotčeny výjimky uvedené v odstavcích 2 a 4. Členské státy mohou ve svých vnitrostátních právních předpisech stanovit, že se tato lhůta poskytuje pouze na žádost dotčeného státního příslušníka třetí země. V takovém případě členské státy uvědomí dotčené státní příslušníky třetí země o možnosti podání takové žádosti.

Lhůta uvedená v prvním pododstavci nevylučuje možnost, aby dotčení státní příslušníci třetí země opustili území dříve.

2. Je-li to nutné, prodlouží členské státy lhůtu k dobrovolnému opuštění území o přiměřenou dobu s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivých případů, jako jsou délka pobytu, přítomnost školou povinných dětí a existence jiných rodinných a společenských vazeb.

3. Po dobu běhu lhůty k dobrovolnému opuštění území lze uložit některé povinnosti, jejichž cílem je předcházet nebezpečí skrývání se, jako je pravidelné hlášení se orgánům, složení přiměřené finanční záruky, odevzdání dokladu nebo povinnost pobývat na určitém místě.

4. Pokud hrozí nebezpečí skrývání se nebo pokud byla žádost o oprávněný pobyt zamítnuta jakožto zjevně nedůvodná nebo podvodná anebo pokud dotčená osoba představuje hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo národní bezpečnost, nemusí členské státy poskytnout lhůtu k dobrovolnému opuštění území nebo mohou poskytnout lhůtu kratší než sedm dní.“

Nizozemské právo

- 11 Na základě čl. 12 odst. 1 úvodní části a písm. d) zákona o cizích státních příslušnících z roku 2000 (Vreemdelingenwet 2000), ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutečností v původních řízeních (dále jen „zákon o cizích státních příslušnících“), cizí státní příslušník, který při příchodu splnil podmínky, kterým podléhá osoba při překročení hranic, je oprávněn pobývat v Nizozemsku po dobu, která bude stanovena na základě obecně závazného správního předpisu, pokud nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek nebo národní bezpečnost.

- 12 Podle čl. 61 odst. 1 tohoto zákona musí cizí státní příslušník, který nepobývá v Nizozemsku oprávněně, nebo v tomto státě již nepobývá oprávněně, opustit Nizozemsko z vlastní iniciativy ve lhůtě uvedené v článku 62 tohoto zákona.
- 13 Podle čl. 62 odst. 1 uvedeného zákona musí cizí státní příslušník poté, co proti němu bylo vydáno rozhodnutí o navrácení, opustit z vlastní iniciativy Nizozemsko během čtyř týdnů. Toto ustanovení bylo přijato, aby byl do nizozemského práva proveden čl. 7 odst. 1 směrnice 2008/115.
- 14 Podle čl. 62 odst. 2 téhož zákona může Staatssecretaris cizímu státnímu příslušníkovi zkrátit lhůty, které pro něj platí podle odst. 1, nebo odchýlně od odstavce 1 tohoto článku nařídit, že cizí státní příslušník musí neprodleně opustit Nizozemsko, pokud:
- a. existuje nebezpečí, že se cizí státní příslušník bude vyhýbat dohledu;
 - b. žádost cizího státního příslušníka za účelem vydání povolení k pobytu nebo prodloužení délky platnosti povolení k pobytu byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná nebo z důvodu sdělení informací, které jsou nesprávné či neúplné;
 - c. cizí státní příslušník představuje hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo národní bezpečnost.
- 15 Článek 62 odst. 2 zákona o cizích státních příslušnících byl přijat, aby byl do nizozemského práva proveden čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115.
- 16 Podle čl. 62a odst. 1 zákona o cizích státních příslušnících Staatssecretaris písemně informuje cizího státního příslušníka, který není příslušníkem Unie a již nepobývá v Nizozemsku oprávněně, o povinnosti opustit Nizozemsko z vlastní iniciativy a o lhůtě, během níž musí tuto povinnost splnit.
- 17 S účinností ode dne 9. února 2012 je uvedeno v odst. A3/3 oběžníku o cizích státních příslušnících z roku 2000 (Vreemdelingencirculaire 2000, dále jen „oběžník o cizích státních příslušnících“), že na základě čl. 62 odst. 2 zákona o cizích státních příslušnících může být lhůta pro opuštění území zkrácena nebo odepřena, pokud cizí státní příslušník představuje hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo národní bezpečnost. Podle tohoto odstavce A3/3 se každá osoba, která je podezřelá nebo byla odsouzena v souvislosti s činem, který je přečinem nebo trestným činem podle vnitrostátních právních předpisů, považuje za hrozbu pro veřejný pořádek. I přijetí smíru v souvislosti s přečinem nebo trestným činem se považuje za hrozbu pro veřejný pořádek. U podezření musí existovat možnost potvrzení prostřednictvím vedoucího pracovníka policejního orgánu.

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

Skutková situace Z. Zh.

- 18 Z. Zh., státní příslušník třetí země, byl dne 8. června 2011 zadržen na letišti Schiphol (Nizozemsko), když byl v tranzitním režimu do Kanady, z důvodu, že cestoval s padělaným cestovním dokladem. Rozsudkem politierechter te Haarlem (policejní soudce v Haarlemu) ze dne 21. června 2011 byl na základě čl. 231 odst. 2 nizozemského trestního zákoníku (Wetboek van Strafrecht) odsouzen k trestu odnětí svobody v délce dvou měsíců z důvodu držení cestovního dokladu, jehož padělání mu bylo známo. Rozhodnutím ze dne 4. srpna 2011 Staatssecretaris uložil Z. Zh., aby neprodleně opustil území Evropské unie. Po skončení trestu odnětí svobody byl Z. Zh. dne 5. srpna 2011 na základě čl. 59 odst. 1 úvodní části a písm. a) zákona o cizích státních příslušnících zajištěn za účelem vyhoštění.

- 19 Rozhodnutím ze dne 2. září 2011 Staatsecretaris zamítl stížnost podanou Z. Zh. proti rozhodnutí o navrácení ze dne 4. srpna 2011, přičemž vycházel ze skutečnosti, že protiprávní jednání, jehož se dopustil, vyžaduje, aby mu nebyla poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území. Rozsudkem ze dne 8. listopadu 2011 Rechtbank 's-Gravenhage (soud pro oblast Haagu) prohlásil opravný prostředek podaný dotýčným proti tomuto rozhodnutí za neopodstatněný.
- 20 Podle Rechtbank 's-Gravenhage vzhledem k tomu, že Z. Zh. pobýval na území členského státu neoprávněně, neměl žádný vztah s občanem Unie a byl kromě toho odsouzen k trestu odnětí svobody v délce dvou měsíců z důvodu držení cestovního dokladu, jehož padělání mu bylo známo, mohl Staatsecretaris mít za to, že dotýčný představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115. Ačkoli Rechtbank 's-Gravenhage uvedl, že takové zjištění nemohlo zprostit Staatsecretaris povinnosti uvést důvody, pro něž Z. Zh. nebyla poskytnuta žádná lhůta k dobrovolnému opuštění území, tentýž soud měl za to, že okolnosti uplatněné Z. Zh. neodůvodňují, aby se Staatsecretaris odchýlil od zásady, podle níž lhůta k dobrovolnému opuštění území není poskytnuta v případě, že existuje hrozba pro veřejný pořádek.
- 21 Z. Zh. podal proti rozsudku Rechtbank 's-Gravenhage odvolání u Raad van State (Státní rada).
- 22 Dne 14. prosince 2011 bylo zrušeno zajišťovací opatření týkající se Z. Zh. z důvodu jeho vyhoštění.

Skutková situace I. O.

- 23 I. O., státní příslušník třetí země, do Nizozemska přicestoval dne 16. ledna 2011 s vízem pro krátkodobý pobyt s délkou platnosti 21 dnů. Dne 23. listopadu 2011 byl I. O. zadržen na základě čl. 300 odst. 1 a čl. 304 odst. 1 nizozemského trestního zákoníku z důvodu podezření ze spáchání domácího násilí na ženě. Rozhodnutím ze dne 24. listopadu 2011 Staatsecretaris uložil I. O., aby neprodleně opustil území Evropské unie. Téhož dne byl dotýčný zajištěn.
- 24 Rozhodnutím ze dne 17. ledna 2012 Staatsecretaris odmítl jako nepřipustnou, a podpůrně zamítl jako neopodstatněnou stížnost podanou I. O. proti rozhodnutí ze dne 24. listopadu 2011. Staatsecretaris vycházel ze skutečnosti, že I. O. byl zadržen dne 23. listopadu 2011 na základě čl. 300 odst. 1 a čl. 304 odst. 1 nizozemského trestního zákoníku z důvodu podezření ze spáchání domácího násilí na ženě. Staatsecretaris tak měl za to, že I. O. představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 a že mu z tohoto důvodu nemůže být poskytnuta žádná lhůta k dobrovolnému opuštění území.
- 25 Usnesením ze dne 1. února 2012 voorzieningenrechter van de Rechtbank 's-Gravenhage (soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních soudu pro oblast Haagu) prohlásil opravný prostředek podaný I. O. proti rozhodnutí Staatsecretaris ze dne 17. ledna 2012 za opodstatněný, toto rozhodnutí zrušil a vyzval Staatsecretaris, aby přijal nové rozhodnutí, přičemž zohlednil to, co bylo uvedeno v tomto usnesení. Tento soud měl konkrétně zaprvé za to, že I. O. odůvodnil zájem na získání rozhodnutí ohledně stížnosti, kterou podal a že Staatsecretaris tuto stížnost prohlásil neprávem za nepřipustnou. Zadruhé uvedený soud konstatoval, že obecně závazné předpisy týkající se zkrácení lhůt k dobrovolnému opuštění území v zájmu veřejného pořádku vydány nebyly a že Staatsecretaris nedostatečně odůvodnil skutečnost, proč I. O. představuje hrozbu pro veřejný pořádek. Podle téhož soudu je totiž protokol, v němž bylo v podstatě uvedeno, že I. O. byl zadržen z důvodu násilí, nedostatečný k prokázání, že veřejný pořádek odůvodňuje neposkytnutí žádné lhůty k dobrovolnému opuštění území. V tomto ohledu Rechtbank 's-Gravenhage rovněž zohlednil skutečnost, že Staatsecretaris neměl k dispozici žádnou písemnost, která by prokázala násilí vytykávané I. O.
- 26 Staatsecretaris podal proti tomuto usnesení voorzieningenrechter van de Rechtbank 's-Gravenhage odvolání u Raad van State.

- 27 Dne 23. února 2012 bylo zrušeno zajišťovací opatření týkající se I. O. z důvodu jeho vyhoštění.

Předběžné otázky

- 28 Předkládající soud spojil spory týkající se Z. Zh. a I. O. na jednání, které se u tohoto soudu konalo dne 10. července 2013.
- 29 Uvedený soud poznamenává, že směrnice 2008/115 neobsahuje žádnou definici pojmu „hrozba pro veřejný pořádek“ uvedeného v čl. 7 odst. 4 této směrnice, a dodává, že geneze tohoto pojmu neposkytuje žádný údaj týkající se jeho dosahu. Uvádí, že vzhledem k tomu, že toto ustanovení kromě toho neobsahuje žádný výslovný odkaz na právní předpisy členských států, uvedený pojem musí být podle ustálené judikatury Soudního dvora (viz zejména rozsudky Ekro, 327/82, EU:C:1984:11, bod 11, a Brouwer, C-355/11, EU:C:2012:353, bod 36) vykládán autonomně a jednotně, v souladu s obvyklým smyslem tohoto pojmu v běžném jazyce a se zohledněním kontextu, v němž je používán a cílů sledovaných právní úpravou, jejíž je součástí.
- 30 Předkládající soud z předcházejícího vyvozuje, že na rozdíl od toho, co uvádí Staatssecretaris, členské státy nemohou pojmu „hrozba pro veřejný pořádek“ stanovenému v čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115, dát zcela vlastní obsah založený výlučně na vnitrostátních právních předpisech.
- 31 Tento soud poznamenává, že na základě čl. 27 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. L 158, s. 77; Zvl. vyd. 05/05, s. 46), čl. 6 odst. 1 Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (Úř. věst. 2004, L 16, s. 44; Zvl. vyd. 19/06, s. 272) a čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (Úř. věst. L 251, s. 12; Zvl. vyd. 19/06, s. 224) může členský stát z důvodů veřejného pořádku omezit svobodu pohybu a pobytu občana Unie nebo jeho rodinného příslušníka, odmítnout přiznat právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, zamítnout žádost o vstup a pobyt rodinných příslušníků občana Unie a odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku. Uvádí však, že pojem „důvody veřejného pořádku“ je v každé z těchto směrnic vykládán odlišně, jelikož skutečnosti, které členský stát musí zohlednit při svém posouzení tohoto pojmu, jsou různé.
- 32 Předkládající soud kromě toho poznamenává, že cíl, kontext a znění uvedených směrnic se podstatně liší od cíle, kontextu a znění směrnice 2008/115. Zatímco se totiž směrnice 2004/38, 2003/109 a 2003/86 týkají oprávněného pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků v Unii, jakož i dlouhodobě pobývajících rezidentů a jejich rodinných příslušníků, směrnice 2008/115 se týká navrácení státních příslušníků třetích zemí, kteří neoprávněně pobývají na území některého z členských států Unie. Neposkytnutí lhůty k dobrovolnému opuštění území pro státní příslušníky třetích zemí, u nichž již bylo prokázáno, že na území členského státu pobývají neoprávněně, podle tohoto soudu představuje méně omezující opatření než rozhodnutí, jehož důsledkem by bylo odmítnutí, omezení či ukončení oprávněného pobytu na území členského státu na základě směrnic 2004/38, 2003/109 a 2003/86.
- 33 Předkládající soud má tedy za to, že s ohledem na podstatné odlišnosti mezi těmito třemi směrnicemi na straně jedné a směrnicí 2008/115 na straně druhé by výklad pojmu „veřejný pořádek“ ve smyslu směrnic 2004/38, 2003/109 a 2003/86 neměl sloužit jako základ pro výklad pojmu „veřejný pořádek“ ve smyslu směrnice dotčené ve věcech v původních řízeních.

- 34 Tento soud má konkrétně za to, že pojem „hrozba pro veřejný pořádek“ uvedený v čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 může být vykládán v širším smyslu než pojem „důvody veřejného pořádku“ uvedený ve směrnicích 2004/38, 2003/109 a 2003/86, takže pouhé podezření, že státní příslušník třetí země spáchal čin, který je přečinem nebo trestným činem podle vnitrostátních právních předpisů, podle něj stačí k prokázání, že tento státní příslušník představuje „hrozbu pro veřejný pořádek“ ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115. S ohledem na pochybnosti, které má v této souvislosti, se však uvedený soud táže Soudního dvora, zda je třeba toto ustanovení vykládat tímto způsobem, či zda je nezbytné, aby byla dotčená osoba s konečnou platností odsouzena.
- 35 Předkládající soud si rovněž klade otázku ohledně toho, jaké okolnosti kromě skutečnosti, že je státní příslušník třetí země podezřelý ze spáchání činu, který je kvalifikován jako přečin nebo trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů, či byl za takový čin odsouzen v trestním řízení, musí vnitrostátní orgán zohlednit, když posuzuje, zda tento státní příslušník představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115.
- 36 V tomto ohledu tento soud upřesňuje, že při výslechu v rámci jeho zajištění za účelem vyhoštění Z. Zh. prohlásil, že byl v tranzitním režimu do Kanady a že nikdy neměl v úmyslu pobývat na území Nizozemského království. Pokud jde o I. O., ten v rámci svého oprávněného prostředku uvedl, že ohledně otázky existence hrozby pro veřejný pořádek nebylo neprávem provedeno žádné individuální zvážení dotčených zájmů. Uvedený soud má za to, že z rozsudku El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268), směrnice 2008/115, jakož i směrnic 2003/109 a 2003/86 by mohlo být případně vyvozeno, že členské státy musejí zohlednit takové okolnosti, jako je povaha a závažnost činu, který je přečinem nebo trestným činem podle vnitrostátních právních předpisů, doba, která uběhla od spáchání tohoto činu, a úmysl dotyčného opustit území Unie.
- 37 Podle tohoto soudu tak výsledek sporů, které mu byly předloženy, závisí na výkladu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115.
- 38 Za těchto okolností se Raad van State rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Představuje státní příslušník třetí země, který pobývá neoprávněně na území členského státu, hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 7 odst. 4 [směrnice 2008/115] jen v důsledku toho, že je podezřelý ze spáchání činu, který je přečinem nebo trestným činem podle vnitrostátních právních předpisů, nebo je pro to nezbytné, aby byl z důvodu spáchání tohoto činu odsouzen [trestním soudem], a je v tomto případě nutné, aby toto odsouzení nabylo právní moci?
 - 2) Jsou při posouzení, zda státní příslušník třetí země, který neoprávněně pobývá na území členského státu, představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 7 odst. 4 [směrnice 2008/115], relevantní kromě podezření nebo odsouzení ještě další skutečnosti a okolnosti konkrétního případu, jako závažnost a povaha činu, který je přečinem nebo trestným činem podle vnitrostátních právních předpisů, uplynutí určité doby a úmysl dotčené osoby?
 - 3) Jsou skutečnosti a okolnosti konkrétního případu, které mají význam pro posouzení uvedené v [druhé otázce], rovněž relevantní při volbě mezi upuštěním od poskytnutí lhůty pro dobrovolné opuštění území a poskytnutím lhůty pro dobrovolné opuštění území kratší než sedm dnů, s ohledem na možnost podle čl. 7 odst. 4 [směrnice 2008/115], v případě, že dotčená osoba představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu tohoto ustanovení?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 39 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní praxi, podle níž se má za to, že státní příslušník třetí země, který na území členského státu pobývá neoprávněně, představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu tohoto ustanovení jen v důsledku toho, že je tento státní příslušník podezřelý ze spáchání činu, který je kvalifikován jako přečin nebo trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů, či byl za takový čin odsouzen v trestním řízení. Kromě toho se v případě, kdy by se mělo za to, že je nezbytné odsouzení v trestním řízení, táže, zda toto odsouzení muselo nabýt právní moci.
- 40 V projednávané věci z informací poskytnutých nizozemskou vládou na jednání vyplývá, že v době rozhodné z hlediska skutečností v původních řízeních praxe Staatssecretaris spočívala v tom, že byl uplatňován přístup, který je napříště popsán v podstatě v oběžníku o cizích státních příslušnících, který stanoví – jak vyplývá z bodu 17 tohoto rozsudku – že jakékoli podezření potvrzené vedoucím pracovníkem policejního orgánu nebo jakékoli odsouzení v souvislosti s činem, který je přečinem nebo trestným činem podle vnitrostátních právních předpisů, se považuje za hrozbu pro veřejný pořádek.
- 41 Úvodem je třeba poznamenat, že pojem „hrozba pro veřejný pořádek“ není uveden mezi pojmy definovanými v článku 3 směrnice 2008/115 a není definován ani v jiných ustanoveních této směrnice.
- 42 Podle ustálené judikatury je třeba význam a dosah pojmů, které unijní právo nijak nedefinuje, určit v souladu s jejich obvyklým smyslem v běžném jazyce s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém jsou použity, a cílům, které sleduje právní úprava, jejíž jsou součástí. Pokud se tyto pojmy vyskytují v ustanovení, které zakládá výjimku z určité zásady, musejí být vykládány tak, aby byl umožněn restriktivní výklad uvedeného ustanovení. Kromě toho preambule unijního aktu může blíže stanovit jeho obsah (v tomto smyslu viz rozsudek Wallentin-Hermann, C-549/07, EU:C:2008:771, bod 17 a citovaná judikatura).
- 43 Nejprve je tak třeba uvést, že v kapitole II nadepsané „Ukončení neoprávněného pobytu“ směrnice 2008/115 stanoví podmínky, za nichž neoprávněný pobyt státních příslušníků třetích zemí, kteří se nacházejí na území členského státu, zaniká. Ustanovení týkající se dobrovolného opuštění území ze strany těchto státních příslušníků, uvedená v článku 7 této směrnice, následují bezprostředně po ustanoveních týkajících se rozhodnutí o navrácení, která jsou uvedena v jejím článku 6.
- 44 Jak vyplývá z bodu 10 odůvodnění směrnice 2008/115, až na výjimky musí být upřednostňováno dobrovolné splnění povinnosti vyplývající z rozhodnutí o navrácení, kdy čl. 7 odst. 1 této směrnice stanoví, že v tomto rozhodnutí se poskytuje přiměřená lhůta k dobrovolnému opuštění území v délce od sedmi do třiceti dnů (viz rozsudek El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, bod 36).
- 45 Podle čl. 7 odst. 2 směrnice 2008/115, je-li to nutné, prodlouží členské státy lhůtu k dobrovolnému opuštění území o přiměřenou dobu s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivých případů, jako jsou délka pobytu, přítomnost školou povinných dětí a existence jiných rodinných a společenských vazeb.
- 46 Článek 7 odst. 4 uvedené směrnice stanoví, že členské státy mohou poskytnout lhůtu k dobrovolnému opuštění území kratší než sedm dní, případně takovou lhůtu neposkytnout, pouze za takových zvláštních okolností, jako je existence hrozby pro veřejný pořádek (v tomto smyslu viz rozsudek El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, bod 37). Jak uvedla generální advokátka v bodě 43 svého stanoviska, členský stát k tomu, aby mohl uplatnit odchylku stanovenou v tomto ustanovení z důvodu existence hrozby pro veřejný pořádek, musí být s to prokázat, že dotčená osoba takovou hrozbu skutečně představuje.

- 47 Dále pak je cílem článek 7 směrnice 2008/115, který stanoví, že členské státy jsou v zásadě povinny poskytnout neoprávněně pobývajícím státním příslušníkům třetích zemí lhůtu k dobrovolnému opuštění území, zajistit zejména dodržování základních práv těchto státních příslušníků při provádění rozhodnutí o navrácení přijatého na základě článku 6 této směrnice. Podle čl. 79 odst. 2 SFEU je totiž cílem sledovaným uvedenou směrnicí, jak vyplývá z bodů 2 a 11 jejího odůvodnění, zavedení účinné politiky pro vyhošťování a dobrovolný návrat založené na společných normách pro navrácení osob humánním způsobem a při plném respektování jejich základních práv a důstojnosti (viz rozsudek *Mahdi*, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, bod 38).
- 48 Z toho vyplývá, že i když v podstatě členské státy mají možnost v souladu s vnitrostátními potřebami, které se mohou v jednotlivých členských státech a v různých obdobích lišit, určit požadavky veřejného pořádku, nic to nemění na tom, že v kontextu Unie, a zejména mají-li tyto požadavky odůvodnit odchylku od povinnosti koncipované za účelem zajištění dodržování lidských práv státních příslušníků třetích zemí při jejich vyhoštění z Unie, musí být chápány striktně, takže jejich dosah nemůže být určován jednostranně každým členským státem bez kontroly ze strany unijních orgánů (viz obdobně rozsudek *Gaydarov*, C-430/10, EU:C:2011:749, bod 32 a citovaná judikatura).
- 49 Konečně podle bodu 6 odůvodnění směrnice 2008/115 by členské státy měly zajistit, aby se ukončení neoprávněného pobytu státních příslušníků třetích zemí provádělo ve spravedlivém a transparentním řízení. Rovněž podle tohoto bodu odůvodnění a v souladu s obecnými zásadami unijního práva by rozhodnutí přijatá podle této směrnice měla být přijímána individuálně a měla by být založena na objektivních kritériích, a měly by se tudíž zohlednit i jiné skutečnosti než samotný neoprávněný pobyt (viz rozsudek *Mahdi*, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, bod 40). Konkrétně jak již Soudní dvůr rozhodl, dodržování zásady proporcionality musí být zajištěno v průběhu všech fází postupu při navrácení zavedeného uvedenou směrnicí, včetně fáze týkající se rozhodnutí o navrácení, v rámci níž se dotýčný členský stát musí vyjádřit k poskytnutí lhůt k dobrovolnému opuštění území na základě článku 7 téže směrnice (v tomto smyslu viz rozsudek *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, bod 41).
- 50 Je tudíž třeba mít za to, že členský stát je povinen posoudit pojem „hrozba pro veřejný pořádek“ ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 individuálně, aby ověřil, zda osobní chování dotčeného státního příslušníka třetí země představuje skutečnou a aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Jestliže členský stát vychází z obecné praxe či jakékoli domněnky pro účely konstatování takové hrozby, aniž by bylo řádně zohledněno osobní chování státního příslušníka a aniž by byla zohledněna hrozba, kterou toto chování představuje pro veřejný pořádek, přehlíží požadavky vyplývající z individuálního přezkumu dotčeného případu a ze zásady proporcionality. Z toho vyplývá, že skutečnost, že je státní příslušník třetí země podezřelý ze spáchání činu, který je kvalifikován jako přečin nebo trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů, či byl za takový čin odsouzen v trestním řízení, nemůže sama o sobě odůvodnit, aby byl tento státní příslušník považován za státního příslušníka představujícího hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115.
- 51 Je však třeba upřesnit, že členský stát může konstatovat existenci hrozby pro veřejný pořádek v případě odsouzení v trestním řízení, i když nenabýlo právní moci, jestliže toto odsouzení společně s jinými okolnostmi týkajícími se situace dotčené osoby takové konstatování odůvodňuje. Skutečnost, že odsouzení v trestním řízení nenabýlo právní moci, tedy nebrání tomu, aby členský stát mohl uplatnit odchylku stanovenou v čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115. Jak uvedla generální advokátka v bodě 65 svého stanoviska, taková podmínka totiž nemá žádné opodstatnění ve znění této směrnice a byla by v rozporu s cílem sledovaným článkem 7 této směrnice, který spočívá ve stanovení specifické lhůty k dobrovolnému opuštění území, jelikož hrozí, že lhůta stanovená k tomuto účelu by byla v řadě případů překročena z důvodu délky trvání vnitrostátních soudních řízení.
- 52 Kromě toho pouhé podezření, že se státní příslušník třetí země dopustil činu, který je kvalifikován jako přečin nebo trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů, může společně s jinými skutečnostmi týkajícími se konkrétního případu odůvodnit konstatování, že existuje hrozba pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115, jelikož – jak vyplývá z bodu 48 tohoto rozsudku – mají

členské státy možnost v souladu s vnitrostátními potřebami určit požadavky pojmu „veřejný pořádek“ a jelikož článek 7 této směrnice ani žádné jiné její ustanovení neumožňují mít ta to, že je v tomto ohledu nezbytné odsouzení v trestním řízení.

- 53 V projednávaném případě tudíž přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda – jak to podle všeho vyplývá ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici – posouzení Staatssecretaris v případech Z. Zh. a I. O., podle nichž každá z těchto osob představuje hrozbu pro veřejný pořádek v Nizozemsku, vycházejí v případě Z. Zh. pouze ze skutečnosti, že byl odsouzen z důvodu spáchání činu kvalifikovaného jako přečin nebo trestný čin podle nizozemských právních předpisů, a v případě I. O. pouze ze skutečnosti, že byl podezřelý ze spáchání takového činu.
- 54 S ohledem na předcházející úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní praxi, podle níž se má za to, že státní příslušník třetí země, který na území členského státu pobývá neoprávněně, představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu tohoto ustanovení jen v důsledku toho, že je tento státní příslušník podezřelý ze spáchání činu, který je kvalifikován jako přečin nebo trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů, či byl za takový čin odsouzen v trestním řízení.

Ke druhé otázce

- 55 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě neoprávněně pobývajícího státního příslušníka třetí země na území členského státu, který je podezřelý ze spáchání činu, který je kvalifikován jako přečin nebo trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů, či byl za takový čin odsouzen v trestním řízení, mohou být v rámci posouzení otázky, zda uvedený státní příslušník představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu tohoto ustanovení, relevantní i jiné skutečnosti, jako závažnost a povaha tohoto činu, doba, jež uplynula od jeho spáchání, jakož i okolnost, že tento státní příslušník v okamžiku zadržení vnitrostátními orgány opouštěl území tohoto členského státu.
- 56 Úvodem je třeba uvést, že skutečnosti relevantní pro určení, zda existuje hrozba pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115, nejsou věcně stejné jako skutečnosti, které jsou relevantní pro posouzení existence nebezpečí skrývání se ve smyslu tohoto ustanovení, jelikož pojem „nebezpečí skrývání se“ je odlišný od pojmu „hrozba pro veřejný pořádek“ (k pojmu „nebezpečí skrývání se“ ve smyslu uvedeného ustanovení viz zejména rozsudek Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, body 65 až 74).
- 57 Dále jak vyplývá z bodu 50 tohoto rozsudku, při posuzování pojmu „hrozba pro veřejný pořádek“ ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba provést individuální posouzení za účelem ověření, zda osobní chování dotčeného státního příslušníka představuje skutečnou a aktuální hrozbu pro veřejný pořádek dotčeného členského státu.
- 58 Ačkoli je pravda, že čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 není formulován totožně ve všech jazykových verzích, jelikož některé z těchto verzí používají výraz „hrozba“, zatímco jiné verze používají výraz „nebezpečí“, je třeba v každém případě s ohledem na obvyklý smysl výrazů „hrozba“ a „nebezpečí“ v běžném jazyce a ve světle kontextu, v němž jsou používány, a cílů sledovaných právní úpravou, jejíž jsou součástí, jak jsou uvedeny v bodech 43 až 49 tohoto rozsudku, chápat tyto výrazy ve smyslu ohrožení.
- 59 Kromě toho specifické posouzení zájmů, které jsou vlastní zachování veřejného pořádku ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115, není nutně shodné s posouzeními, na nichž je založeno odsouzení v trestním řízení (viz obdobně rozsudek Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, bod 27).

- 60 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že pojem „hrozba pro veřejný pořádek“, který je stanoven v čl. 7 odst. 4 uvedené směrnice, předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (viz obdobně rozsudek Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, bod 33 a citovaná judikatura).
- 61 Z toho vyplývá, že v rámci posouzení tohoto pojmu je relevantní jakákoli skutková či právní okolnost týkající se situace dotčeného státního příslušníka třetí země, která může objasnit otázku, zda osobní chování tohoto státního příslušníka představuje takové ohrožení.
- 62 V případě státního příslušníka, který je podezřelý ze spáchání činu, který je kvalifikován jako přečin nebo trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů, či byl za takový čin odsouzen v trestním řízení, tedy ke skutečnostem relevantním v tomto ohledu patří povaha a závažnost tohoto činu, jakož i doba, která uplynula od jeho spáchání.
- 63 Kromě toho v projednávané věci ze spisu předaného Soudnímu dvoru vyplývá, že Z. Zh. byl v okamžiku zadržení nizozemskými orgány v tranzitním režimu do Kanady. Okolnost, že v okamžiku zadržení opouštěl území Nizozemského království, může být relevantní pro účely určení, zda v okamžiku, kdy vůči němu bylo vydáno rozhodnutí o navrácení, představoval nebezpečí pro veřejný pořádek tohoto členského státu, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. V tomto ohledu přísluší předkládajícímu soudu, aby posoudil jakoukoli skutkovou okolnost, a zvláště aby posoudil význam, který je třeba přiznat uvedené okolnosti v kontextu věci, která mu byla předložena.
- 64 V případě I. O. z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že Staatssecretaris neměl k dispozici žádnou písemnost, která by prokazovala násilí vytykané dotčenému. Tato okolnost je relevantní pro posouzení, zda dotčený představoval hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115, jelikož uvedená okolnost souvisí s věrohodností podezření ze spáchání činu vytykaného I. O., a tedy může objasnit otázku, zda jeho osobní chování představovalo hrozbu pro veřejný pořádek v Nizozemsku v okamžiku, kdy vůči němu bylo vydáno rozhodnutí o navrácení.
- 65 S ohledem na předcházející úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě neoprávněně pobývajícího státního příslušníka třetí země na území členského státu, který je podezřelý ze spáchání činu, který je kvalifikován jako přečin nebo trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů, či byl za takový čin odsouzen v trestním řízení, mohou být v rámci posouzení otázky, zda uvedený státní příslušník představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu tohoto ustanovení, relevantní i jiné skutečnosti, jako povaha a závažnost tohoto činu, doba, jež uplynula od jeho spáchání, jakož i okolnost, že tento státní příslušník v okamžiku zadržení vnitrostátními orgány opouštěl území tohoto členského státu. V rámci tohoto posouzení je případně relevantní rovněž jakákoli skutečnost, která souvisí s věrohodností podezření ze spáchání přečinu nebo trestného činu vytykaného dotčenému státnímu příslušníkovi třetí země.

Ke třetí otázce

- 66 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán v tom smyslu, že využití možnosti podle tohoto ustanovení upustit od poskytnutí lhůty k dobrovolnému opuštění území, jestliže státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek, vyžaduje nový přezkum skutečností, které již byly přezkoumány za účelem konstatování existence této hrozby.

- 67 V projednávané věci nizozemská vláda vysvětluje, že v praxi konstatování hrozby pro veřejný pořádek zpravidla představuje důvod pro příslušné vnitrostátní orgány, aby dotčenému státnímu příslušníkovi neposkytly lhůtu k dobrovolnému opuštění území, ale že se tyto orgány mohou od tohoto pravidla odchýlit v případech, že to zvláštní okolnosti věci odůvodňují, přičemž v takovém případě je poskytnuta lhůta 28 dní.
- 68 Nejprve je třeba poznamenat, že čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 stanoví, že členské státy „nemusí poskytnout lhůtu k dobrovolnému opuštění území nebo mohou poskytnout lhůtu kratší než sedm dní“, aniž by však stanovil, jakým způsobem se tato volba musí uskutečnit.
- 69 Dále je třeba uvést, že jak Soudní dvůr již rozhodl, z práva být vyslechnut před přijetím rozhodnutí o navrácení vyplývá povinnost příslušných vnitrostátních orgánů umožnit dotčené osobě vyjádřit její názor na podmínky jejího navrácení, tedy na lhůtu pro opuštění území a na dobrovolnou či nucenou povahu navrácení (viz rozsudek Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, bod 51). Kromě toho jak vyplývá z bodů 2, 6, 11 a 24 směrnice 2008/115, jakož i z jejího článku 5, v souladu s obecnými zásadami unijního práva, včetně zásady proporcionality, musí být rozhodnutí vydaná na základě této směrnice přijata individuálně a musí řádně zohledňovat základní práva dotčené osoby.
- 70 Z předcházejícího vyplývá, že členský stát nemůže prostřednictvím právní úpravy či praxe automaticky upustit od poskytování lhůty k dobrovolnému opuštění území v případě, kdy dotčená osoba představuje hrozbu pro veřejný pořádek. Správné využití možnosti stanovené za tímto účelem v čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 vyžaduje, aby bylo v každém jednotlivém případě ověřeno, zda neposkytnutí takové lhůty je slučitelné se základními právy této osoby.
- 71 Přísluší předkládajícímu soudu, aby přezkoumal, v jakém rozsahu je postup navrácení platný v Nizozemsku v souladu s požadavky uvedenými v předcházejícím bodě tohoto rozsudku.
- 72 Konečně ačkoli – jak vyplývá z bodu 47 tohoto rozsudku – jsou členské státy v zásadě povinny poskytnout státním příslušníkům třetích zemí, vůči nimž bylo vydáno rozhodnutí o navrácení na základě článku 6 směrnice 2008/115, lhůtu k dobrovolnému opuštění území za účelem zajištění dodržování základních práv těchto státních příslušníků při provádění takového rozhodnutí, ze znění čl. 7 odst. 4 této směrnice, jakož i z obecné systematiky tohoto článku vyplývá, že cílem odchylky stanovené v tomto odst. 4 je rovněž umožnit dotčenému členskému státu, aby zajistil dodržování svého veřejného pořádku.
- 73 V důsledku toho jestliže se na základě přezkumu, jehož požadavky byly upřesněny v rámci první a druhé předběžné otázky, ukáže, že dotčená osoba představuje skutečnou a aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 stanoví možnost, že dotčené osobě není poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území. Tato možnost je důsledkem existence této hrozby a dotčený členský stát ji tedy může – při dodržení obecných zásad unijního práva a základních práv dotčené osoby – využít, aniž by bylo nezbytné provést nový přezkum skutečností, které byly shledány jako relevantní pro konstatování existence uvedené hrozby.
- 74 Dotčený členský stát však může zohlednit uvedené skutečnosti, které mohou být relevantní zejména v případě, kdy tento členský stát posuzuje, zda je třeba poskytnout lhůtu k dobrovolnému opuštění území kratší než sedm dní.
- 75 S ohledem na předcházející úvahy je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že čl. 7 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán v tom smyslu, že využití možnosti podle tohoto ustanovení upustit od poskytnutí lhůty k dobrovolnému opuštění území, jestliže státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek, nevyžaduje nový přezkum skutečností, které již byly přezkoumány za účelem konstatování existence této hrozby. Jakákoli právní úprava či praxe členského státu v dané oblasti musí nicméně zajišťovat, aby bylo v každém jednotlivém případě ověřeno, zda je neposkytnutí lhůty k dobrovolnému opuštění území slučitelné se základními právy tohoto státního příslušníka.

K nákladům řízení

- 76 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 7 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní praxi, podle níž se má za to, že státní příslušník třetí země, který na území členského státu pobývá neoprávněně, představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu tohoto ustanovení jen v důsledku toho, že je tento státní příslušník podezřelý ze spáchání činu, který je kvalifikován jako přečin nebo trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů, či byl za takový čin odsouzen v trestním řízení.
- 2) Článek 7 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě neoprávněně pobývajícího státního příslušníka třetí země na území členského státu, který je podezřelý ze spáchání činu, který je kvalifikován jako přečin nebo trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů, či byl za takový čin odsouzen v trestním řízení, mohou být v rámci posouzení otázky, zda uvedený státní příslušník představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu tohoto ustanovení, relevantní i jiné skutečnosti, jako povaha a závažnost tohoto činu, doba, jež uplynula od jeho spáchání, jakož i okolnost, že tento státní příslušník v okamžiku zadržení vnitrostátními orgány opouštěl území tohoto členského státu. V rámci tohoto posouzení je případně relevantní rovněž jakákoli skutečnost, která souvisí s věrohodností podezření ze spáchání přečinu nebo trestného činu vytýkaného dotčenému státnímu příslušníkovi třetí země.
- 3) Článek 7 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán v tom smyslu, že využití možnosti podle tohoto ustanovení upustit od poskytnutí lhůty k dobrovolnému opuštění území, jestliže státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek, nevyžaduje nový přezkum skutečností, které již byly přezkoumány za účelem konstatování existence této hrozby. Jakákoli právní úprava či praxe členského státu v dané oblasti musí nicméně zajišťovat, aby bylo v každém jednotlivém případě ověřeno, zda je neposkytnutí lhůty k dobrovolnému opuštění území slučitelné se základními právy tohoto státního příslušníka.

Podpisy.